

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, za účasti **T. R.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2005, č. j. 41 Cad 19/2003 – 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2005, č. j. 41 Cad 19/2003 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2005, č. j. 41 Cad 19/2003 – 45, zrušil pro vady řízení rozhodnutí Okresního úřadu Chomutov, referátu životního prostředí ze dne 22. 11. 1996, č. j. RŽP-III-6571/96/194, kterým bylo zamítnuto odvolání T. R. (dále jen „účastník“) a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu M. ze dne 24. 9. 1996 bez čísla jednacího o uložení pokuty účastníkovi podle § 27 odst. 1, 2 zákona č. 246/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“) ve výši 50 000 Kč za porušení ustanovení § 4 písm. c) a k) citovaného zákona a současně bylo zrušeno i rozhodnutí Obecního úřadu M.. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že při své přezkumné činnosti zjistil závažné vady správního řízení. Především správní orgán I. stupně ve věci nenařídil ústní jednání, ačkoliv podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) tak musel učinit. Tím zkrátil práva účastníka ohledně navrhování důkazů, vyjadřování se k provedeným důkazům, námitek k projednávané věci, obhajoby a možnosti klást svědkům otázky při ústním jednání. Dále správní orgány obou stupňů v průběhu správního řízení označovaly účastníka různým způsobem (při zahájení řízení „T. R.“, Š. 1010/44, Ú. n. L. a později ve všech rozhodnutích

„Firma T. R., Š. 1010/44, Ú. n. L.“). Se zřetelem k tomu, že vznikly pochybnosti o úplnosti a dostatečnosti zjištěného skutkového stavu, který účastník zpochybňoval, krajský soud zrušil obě rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel jako právní nástupce Okresního úřadu Ch. v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž odmítl závěry krajského tohoto soudu vyslovené v napadeném rozsudku. Stěžovatel především namítal, že krajský soud se při posuzování námítky účastníka o nenařízení ústního jednání dopustil nesprávného posouzení právní otázky. Je tomu tak proto, že správní orgány od zahájení řízení až po jeho ukončení vydáním správních rozhodnutí vedly řízení nikoliv pro přestupek podle § 28 zákona o ochraně zvířat proti týrání, jak se nesprávně domnívá krajský soud, ale pro správní delikt podle § 27 odst. 1, 2 citovaného zákona. Na tento správní delikt se však zásada povinného ústního jednání podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích nevztahuje. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dále označil stěžovatel odůvodnění napadeného rozsudku týkající se označení účastníka ve správním řízení. Je třeba vidět to, že každá vada v označení účastníka řízení nemá za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Ani krajský soud ostatně v odůvodnění svého rozsudku neuvedl, proč by měl být takový nedostatek řízení důvodem pro zrušení správních rozhodnutí a vyslovil v tomto směru pouze obecný závěr, že správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány v řízení neporušily zásadu materiální pravdy. Správní řízení bylo zahájeno s účastníkem řízení fyzickou osobou, který byl správně označen jako T. R., Š. 1010/44, Ú. n. L.. Teprve až v souvislosti s výslovnou písemnou žádostí účastníka ze dne 9. 5. 1996 k doručování písemností bylo jeho označení pozměněno na Firma T. R. se stejnou adresou. Sám účastník tak ke svému chybnému označení podstatně přispěl. Uvedenou vadou v označení účastníka ve správním řízení evidentně nedošlo k záměně fyzické osoby za osobu právnickou či jinou fyzickou osobu a totožnost účastníka tak nebyla zaměněna. Účastník vadu v jeho označení nikdy nenamítal a po celou dobu správního řízení také jako jeho účastník vystupoval a jednal. Proto na tento případ dopadá stanovisko vyjádřené v nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003 sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02, v němž je konstatováno, že „pokud adresáti rozhodnutí orgánů veřejné moci tyto nepřesnosti v označení právních subjektů akceptovaly a neupozornily na ně, pak by neměly mít možnost na tyto nepřesnosti poukazovat v následujících řízeních. O to více by z takové výsady neměly těžit, jestliže nepřesným označením sebe sama (nebo jiného) ve svých právních aktech tento stav spoluzavinily nebo vyvolaly. Pokud současná judikatura obecných soudů v rozličných případech připouští nepřesnosti v označení právních subjektů (např. rozsudky Nejvyššího soudu z 28. 6. 2000 a 15. 1. 2001, sp. zn. 25 Cdo 101/2000 a 22 Cdo 2480/2000), pod podmínkou, že o jejich identitě nejsou pochybnosti a nehrozí nebezpečí jejich záměny za jiné právní subjekty, pak respektuje zásadu dobré víry a naplňuje tím postulát právního státu lépe, než když se uchyluje k nepřiměřenému a přepjatému formalismu“. Z těchto důvodů navrhl stěžovatel, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud při přezkoumávání kasační stížnosti napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. shledal vadu uvedenou v odst. 3 citovaného ustanovení, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní řízení s účastníkem, resp. s firmou T. R., bylo zahájeno a vedeno pro správní delikt chovatelů na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně zvířat proti týrání a že pokuta ve výši 50 000 Kč byla rovněž pravomocně uložena za tentýž správní delikt a nikoliv za přestupek podle § 28

citovaného zákona, jak nesprávně uvádí v napadeném rozsudku krajský soud. Proto podle ustanovení § 31 odst. 1 s. ř. s. měl o žalobě v této věci rozhodovat krajský soud ve specializovaném senátě složeném z předsedy a dvou soudců, neboť nešlo o věc vyjmenovanou v odst. 2 citovaného ustanovení, v nichž rozhoduje samosoudce. V rozporu se zákonem však o žalobě rozhodla samosoudkyně, která vydala napadený rozsudek. Tato vada způsobuje zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že krajský soud byl nesprávně obsazen, protože místo senátu rozhodovala samosoudkyně krajského soudu (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). K této vadě musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), aniž by se zabýval stížními body uvedenými v kasační stížnosti. V dalším řízení bude nutné, aby věc byla předána k vyřízení příslušnému senátu, který musí znovu rozhodnout o důvodnosti či nedůvodnosti podané žaloby.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil pro zmatečnost řízení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu